

[Justitsministeren.]

statningsansvar beror på visse yderligere overvejelser og forhandlinger bl. a. med de andre nordiske lande. Jeg kan derfor ikke på dette tidspunkt love, at det bliver muligt at fremsætte de to forslag så betids, at de vil kunne vedtages i det kommende folketingsår.

Af *Aksel Larsen* til udenrigsministeren (8. august 1968):

„Hvad er begrundelsen for, at dagspressen har været i stand til udførligt at anmelde udenrigsministeriets redegørelse om Danmarks sikkerhedspolitik og forholdet til NATO på et tidspunkt, hvor folketingets medlemmer ikke har fået dette vigtige materiale i hænde?“

Udenrigsminister *Poul Hartlings* svar (13. august 1968):

Udgivelsesdatoen for udenrigsministeriets redegørelse „Dansk Sikkerhedspolitik 1948-1966“ blev fastsat til den 8. august. Den dato havde trykkeriet lovet at et tilstrækkelig stort antal eksemplarer ville være til rådighed for bl. a. folketingets medlemmer. Den 8. august modtog folketinget 225 eksemplarer med en skrivelse af samme dato fra mig til tingets formand.

Når pressen kunne anmelde bogen på selve udgivelsesdatoen, skyldes det, at det var lykkedes at få et mindre antal eksemplarer færdig allerede 1. august. De blev tilstillet pressen, men med den klausul, at bogen ikke måtte omtales eller anmeldes før udgivelsesdatoen.

Redegørelsen er ikke en betænkning til folketinget. Den fremgangsmåde at sende en redegørelse nogle dage før selve udgivelsesdatoen: klausuleret til pressen er almindelig. Baggrunden for, at udenrigsministeriet har fulgt denne fremgangsmåde, er dels, at ministeriet har ønsket at yde pressen den service, at anmelderne kunne få 6 dage inden udgivelsesdatoen til gennemlæsning af bogen og udarbejdelse af anmeldelsen, og dels, at

ministeriet har ønsket, at redegørelsen blev offentliggjort så hurtigt som muligt.

Af *Søren B. Jørgensen* til socialministeren (9. august 1968):

„Med hvilken begrundelse har ministeren forringet muligheden for supplerende hjælp til arbejdsløse med mange børn?“

Begrundelse.

I forbindelse med ændringerne i arbejdsløshedsloven sidste år, hvor man samtidig med forhøjelse af satserne fjernede børnetillæg, huslejhjælp, brændselhjælp og juleunderstøttelse, viste det sig, at familier med mange børn, hvis de blev ramt af arbejdsløshed, ville få mindre i understøttelse efter den nye lov.

For at råde bod på dette gennemførtes en ændring i forsorgslovens § 58, således at den også kom til at omfatte arbejdsløshed, og efter hvilken der i trangssituationer af begrænset varighed kan ydes hjælp efter en mildere trangsbedømmelse end ved hjælp efter lovens kapitel VI § 46, der fastsætter lavere grænser for hjælpens størrelse og en strengere trangsbedømmelse.

I fhv. socialminister Kaj Bundvads cirkulære af 28. april 1967 er begrebet „begrænset varighed“ ikke konkretiseret. Det afhang altså af et skøn hos socialudvalgene.

I den nuværende socialministers cirkulære af 21. marts 1968 er ovenstående begreb konkretiseret til nogle få måneder. Bliwer arbejdsledigheden af længere varighed, må de sædvanlige trangkriterier lægges til grund ved udmålingen af hjælpen efter § 46. Med den store arbejdsløshed vil det efter min mening betyde, at arbejdsløse med mange børn, når de efter nogle få måneders forløb har opbrugt deres hjælp i henhold til § 58, da er nødt til at bruge en opsparat sum, der var lagt hen til konfirmation, sølvbryllup eller lignende, før de kan få hjælp — og endda en mindre hjælp — efter § 46.

Jeg mener ikke, at denne fortolkning er i overensstemmelse med den ånd, hvori lovændringen sidste år blev foretaget.